

VIII

Nắng gắt làm bãi cát sáng ánh và bốc hơi nóng rùng rục. Gió biển đôi lúc không đủ sức xua đi hơi nóng kinh người vào buổi trưa 2 giờ hơn trên bãi biển Vũng Tàu giữa kỳ hè năm nay.

Kỳ Sơn nằm cạnh Nga trên một tấm vải nhựa trải trong một hốc đá trên bờ biển. Cả hai tránh cơn nắng gắt, vừa để nghỉ ngơi một chút sau những giờ đùa giỡn dưới biển xanh ngát.

Kỳ Sơn ngắm nhìn Nga, một cô gái khá đẹp, thân hình lúc nào cũng như muốn đốt cháy kẻ khác: Dễ dãi, buông thả, đam mê và kêu gọi. Cô si mê anh, nhưng có một cái gì man trá khiến anh khó tin tưởng.

Mảnh áo tắm hở hang. Thấy Kỳ Sơn nhìn mình, cô nũng nịu hỏi anh:

- *Nhìn dữ vậy cưng!*

Nga ngã vào lòng anh, cô gái như một con thỏ con.

Họ dựa vào nhau. Gió biển vẫn nhẹ nhẹ, tiếng sóng xa xa phụ họa cho sự tĩnh mịch của ban trưa, vừa như quyến rũ họ đi vào giấc đam mê muôn thủa.

Họ quấn lấy nhau như quên cả cơn nắng biển ban trưa.

Quanh họ đá là đá, cát dưới lưng họ đã trở nên tấp tểnh thần kỳ càng ve vuốt họ hơn.

Cho đến khi họ không còn thấy, không còn nghe không còn biết gì nữa...

Họ ngủ trưa như hai đứa trẻ.

Kỳ Sơn mở mắt ra trước, anh ngồi dậy uống nước, châm thuốc hút nhìn Nga. Cô nằm ngủ mà sao lúc này Kỳ Sơn trông cô đầy vẻ trần tục và thô thiển! Mũi anh như ngửi được mùi trần tục ấy. Anh thở dài.

Quơ đại mảnh khăn tắm, anh ném lên người cô. Nga giật mình tỉnh giấc, hỏi:

- *Không ngủ sao anh?*

Kỳ Sơn lắc đầu nhìn ra biển. Nga ngồi dậy, sửa lại quần áo tắm. Cô hỏi:

- *Anh nhớ Thủy Tiên lắm à?*

Kỳ Sơn bực dọc. Nga nói tiếp kiêu hờn mát:

- *Anh về với cô ấy đi!*

Kỳ Sơn lặng thinh.

- *Anh không đụng đến cô ấy được đâu! Cho dù anh đánh thắng bọn ấy. Nga bịu môi.*

Kỳ Sơn tò mò.

- *Tại sao?*

- *Tại sao à? Đơn giản thôi! Tại vì Thủy Tiên không yêu anh nữa.*

Kỳ Sơn quắc mắt:

- *Láo! Cô nói láo!*

Nga rót cho mình một ly nước, nói tỉnh bơ:

- *Không láo mà đúng sự thật!*

Kỳ Sơn gặng hỏi tiếp:

- *Tại sao cô biết điều đó?*

- *Rất đơn giản! Vì Thủy Tiên biết anh là một tên sát nhân, luật pháp đang truy tìm kẻ giết nạn nhân trên đường Tú Xương đêm 16 tháng 3.*

Kỳ Sơn bướng bỉnh:

- *Cô cứ nói tiếp, tôi nghe đây! Đừng nói với tôi kiểu cách “hình sự”!*

Nga vênh mặt:

- *Em nói cho anh biết, anh để lại biết bao nhiêu vết tích và chứng cứ trên phim video.....*

- *Thế nào? - Kỳ Sơn ngắt- Phim video?*

Nga gật đầu.

- *Phải! Chúng nó tổ chức rất khoa học, ống kính của bọn chúng ghi ảnh từ lúc anh bước chân vào vũ trường. Bảo Phong chỉ huy.*

Kỳ Sơn chưa kịp mở miệng, Nga đã tiếp:

- *Chúng đâu cần giết anh bằng súng bằng dao, và trăm ngàn cách dù chúng có thể, chúng tinh vi hơn anh tưởng, hạ anh bằng cách rất khoa học hơn kìa!*

Kỳ Sơn không tin:

- *Tôi chấp chúng đưa cả băng video ra pháp luật đấy! Luật pháp không khờ khạo đến nỗi kết án kẻ tự vệ.*

Nga nói như thuộc bài bản:

- *Không! Không có án tử hình, chung thân, hay 5 năm 10 năm tù gì cho anh đâu! Chỉ làm phượng hại cho nguyện vọng nghiên cứu sinh của anh, và chức danh khoa học gia trẻ tuổi của anh thôi... và còn nữa...*

Nga đưa ngón tay lên môi vẻ quan trọng:

- *Mất Thủy Tiên! Ví dụ vậy.*

Kỳ Sơn gạt tay, anh đứng dậy đi thẳng xuống biển.

Anh thấy tất cả những điều đó có vẻ huyền hoặc làm sao! Khó lòng tin nổi. Lý do thứ nhất là hôm đó nếu nương tay, anh sẽ có nguy cơ mất mạng, chúng quyết tâm hạ anh thực sự. Lý do thứ hai là mấy hôm sau anh nhận được một bức thư chỉ có vài dòng chữ: “*Kỳ Sơn! Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau. Hẹn ngày tốt*”. Điều đó nói lên có ân oán chứ không phải đùa. Lý do thứ ba là tại sao Nga lại biết tất cả và có vẻ đắc thắng. Anh quyết định phải tìm cho ra sự thật. Nghĩ thế, anh giả bộ hoà hoãn với Nga, không cho cô ta đoán được điều gì trong đầu anh.

Về đến thành phố, anh tìm đến Thủy Tiên. Thủy Tiên tiếp anh trong bộ đồ ở nhà, mỏng tanh, màu xanh lá phơn phớt trông rất lãng mạn. Nàng có vẻ không hay biết gì cả những chuyện xảy ra trong những ngày vừa qua.

Anh kể lại đầu đuôi cho nàng nghe. Nàng hết sức kinh ngạc vì thấy lạ. Kỳ Sơn bảo nàng:

- *Có thể tất cả mọi chuyện là do Nga dàn dựng để chia rẽ hai đứa mình, em nghĩ xem!*

Thủy Tiên suy nghĩ một lúc rồi nói:

- *Nếu đúng như vậy thì cô ta là một đạo diễn tồi. Vì đã để cho người khác đọc được điều đó.*

Cả hai cùng cười.

Đột nhiên Thủy Tiên im bật nghiêm trang nói:

- *Còn anh, để cho người khác dựng kịch về mình thì chẳng hơn gì. Em biết tính anh lắm! Và luôn tự hỏi làm sao em có thể yêu một người có quá nhiều trái tim như anh!*

Kỳ Sơn kéo Thủy Tiên vào lòng:

- *Nhiều trái tim, nhưng tất cả chỉ để yêu mình em thôi! Được không?*

Họ ngã vào nhau trong chiếc ghế nệm sang trọng và ôm ái. Họ đang hôn nhau thì có tiếng người bước vào. Kỳ Sơn buông Thủy Tiên ra, sửa lại áo, anh từ biệt nàng bằng một nụ cười.